

H.G. WELLS

OMUL INVIZIBIL

Sosirea străinului

Străinul a venit la începutul lui februarie, într-o zi de iarnă, pe un vânt tăios și o ninsoare aprigă, ultima din acel an, croindu-și drum direct de la gara Bramblehurst, cu o valijoară neagră în mâna bine înmănușată. Era înfofolit din cap până în picioare, iar borul pălăriei sale de fetru moale îi ascundea complet fața, mai puțin vârful lucios al nasului; zăpada i se așternuse pe umeri și pe piept și formase o cușmă albă și pe bagajul pe care-l purta. A intrat clătinându-se în hanul *Calul și trăsura*, părând mai mult mort decât viu, și și-a aruncat cât colo valiza.

- Un foc, a strigat el, pentru numele Domnului! O cameră și un foc!

A bătut vârtos din picioare și s-a scuturat pe podea de zăpadă, după care a urmat-o pe doamna Hall în salon pentru a se tocmi. Și, fără prea multă vorbă, căzând la învoială numaidecât asupra prețului și aruncând două lire pe masă, și-a ocupat camera la han. Doamna Hall a aprins focul și l-a lăsat singur acolo, în timp ce s-a dus să îi pregătească cu mâna ei cina. Un oaspete la Iping pe timpul iernii era un noroc nemaivăzut, unde mai pui că era și unul care nu se tocmea la preț, drept pentru care era hotărâtă să se dovedească vrednică de o asemenea șansă. Și, deîndată ce a pus șunca în tigaie și a trezit-o din toropeală, cu câteva vorbulițe bine alese, pe Millie, apatica ei slujnică, a dus fața de masă, farfuriile și paharele în salon și s-a apucat să le așeze cu mare fast. Deși focul ardea vesel în cămin, a fost tare surprinsă să vadă că oaspetele ei nu-și dezbrăcase haina, nici pălăria, și că stătea în picioare, cu spatele la ea, privind lung pe fereastră la zăpada ce se așternea în curte. Mâinile înmănușate îi erau împreunate la spate și părea furat de gânduri. Hangița a observat că zăpada topită, ce îi era încă presărată pe umeri, începuse să cadă pe covor.

- Îmi permiteți să vă iau haina și pălăria și să le pun la uscat în bucătărie? l-a întrebat ea.

- Nu, i-a răspuns el fără să se întoarcă.

Femeia nu a fost sigură că se făcuse auzită și se pregătea să își repete întrebarea când străinul și-a întors capul și a privit-o peste umăr.

- Prefer să nu mi le dau jos, a spus el răspicat, iar ea a observat că purta niște ochelari mari, albaștri, cu apărătoare, precum și niște favoriți stufoși care îi cădeau peste guler și îi ascundeau complet fața.

- Prea bine, domnule, a spus ea. Cum doriți. Nu va trece mult și o să aveți și căldură în cameră.

El nu i-a răspuns nimic, întorcându-se iarăși cu spatele, iar doamna Hall, simțind că încercarea ei de a face conversație nu era binevenită, a pus repede restul de veselă pe masă și s-a făcut nevăzută. Când a revenit, l-a găsit tot acolo, în picioare, parcă împietrit, cu spatele încovoiat, gulerul ridicat și borul ud al pălăriei tras bine peste ochi, ascunzându-i complet fața și urechile. Femeia a trântit pe masă șunca cu ouă și i s-a adresat aproape țipând:

- Aveți pe masă mâncarea, domnule.

- Mulțumesc, a spus el imediat și n-a schițat nicio mișcare până n-a închis ea ușa.

Apoi, s-a rotit pe călcâie și s-a apropiat în mare grabă de masă.

În timp ce hangița a ocolit tejgheaua barului și s-a dus la bucătărie, a auzit un sunet repetat la intervale regulate. Cling, cling, cling... se auzea sunetul unei linguri ce lovea cu iuțeală un castron.

- Of, fetișcana asta! a spus ea. Am uitat de muștar și pace! Din cauza ei, pentru că e atât de înceată.

Și, în timp ce s-a apucat să pregătească muștarul cu mâinile ei, a bălăcărit-o pe Millie pentru că se moșmondește în asemenea hal. Tot ea gătise șunca cu ouă, tot ea pusese masa, făcuse totul, în timp ce ajutorul ei, Millie (ce mai ajutor!), nu făcuse decât să tândălească. Asta în condițiile în care aveau la han un oaspete care voia să stea pe termen lung! După aceea a umplut borcanul cu muștar și, așezându-l întrucâtva cu un aer maiestuos pe o tavă de ceai auriu cu

negru, l-a dus în salon. Intrând, l-a zărit pe musafir dosind repede ceva și n-a reușit să deslușească decât un obiect alb, strecurat iute sub masă. Părea că tocmai ridicase ceva de pe podea. Femeia a pus muștarul pe masă și abia apoi a observat că domnul își scosese pardesiul și pălăria și le pusese pe un scaun în fața focului, lângă o pereche de cizme așa de ude, că mai-mai să ruginească grătarul căminului. Imediat s-a îndreptat hotărâtă către ele.

- Nu vă deranjează dacă le iau să le usuc, a spus ea pe o voce care nu îngăduia tocmeală.

- Lasă pălăria unde e, i-a răspuns oaspetele pe o voce înfundată și, întorcându-se, hangița a văzut că omul își ridicase capul și că ședea pe scaun și o privea.

O vreme femeia a rămas holbându-se la el, prea surprinsă pentru a mai rosti vreun cuvânt. Străinul ținea un șervet alb - unul dintre ștergarele pe care le adusese cu el - în dreptul feței, astfel încât nu i se vedeau nici gura și nici fălcile. Dar nu acest lucru o tulburase pe doamna Hall, ci faptul că fruntea, care se ițea pe deasupra ochelarilor lui albaștri, era acoperită de un bandaj alb, iar alt bandaj îi acoperea urechile, drept urmare niciun petic de față nu îi era la vedere, mai puțin nasul lui roz și coroiat. Un roz aprins și lucios, așa cum fusese și când venise de afară, din frig, la han. Purta o jachetă de catifea, de un maro închis, cu un guler înalt și negru, tivit cu in, bine ridicat. Avea smocuri de păr des și negru care răsăriseră ca niște coarne și cozi printre bandajele petrecute, dându-i o înfățișare tare ciudată. Capul acesta înfășurat în bandaje era așa de neobișnuit, încât pentru o clipă femeia a rămas ținută locului. El nu și-a dat deoparte șervetul, ci a rămas cu el în dreptul feței, ținându-l cu o mână cafenie, înmănușată, și privind-o cu ochelarii aceia prin care nu se putea citi nimic.

- Lasă pălăria, a spus el, pe o voce limpede, din spatele șervetului.

Femeii a început să îi vină inima la loc. A pus la loc pălăria, lângă foc.

- N-am știut, domnule, că... a dat ea să spună, după care s-a oprit, stânjenită.